

РЕШЕНИЕ

№ 2766

гр. София, 24.04.2018 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIX КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 30.03.2018 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Катя Аспарухова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Ситнилка

Елка Атанасова

при участието на секретаря Гургана Дончева и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **751** по описа за **2018** година докладвано от съдия Катя Аспарухова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на дирекция "Инспекция по труда"-гр.С., срещу Решение от 21.07.2017г. на Софийския районен съд по НАХД № 8777/2016 г., с което е отменено НП № 22-002293/ 26.11.2015 г., издадено от директора на дирекция "Инспекция по труда"- [населено място], с което на [фирма] – С., за нарушение по чл.1, ал.1 вр. чл.3, ал.1, т.1 б."а" от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за извършване на уведомления по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда, на касатора е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лв. на основание чл.416, ал.5 във вр.с чл.414, ал.1 от Кодекса на труда.

С касационната жалба са наведени доводи за неправилност на решението поради постановяване му в нарушение на закона. Посочено е, че няма допуснато нарушение на процесуалните правила на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН и че нарушителят е поставен изцяло във възможност да организира защитата си и да разбере до кой момент е бил длъжен да изпрати уведомление за сключения трудов договор. По тези съображения касаторът претендира за отмяна на решението на СРС и потвърждаване на обжалваното пред него наказателно постановление.

В съдебно заседание касаторът, чрез юрк. В. поддържа касационната жалба. Моли

решението на СРС да се отмени като неправилно и да се постанови ново, с което да се потвърди НП.

Ответникът – [фирма], чрез адв. Б. оспорва касационната жалба. Моли решението на въззивната инстанция да се остави в сила.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е основателна.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания, доводите на страните и доказателствата по делото, Административен съд София – град, Деветнадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуването на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

За да постанови обжалваното решение, СРС е приел за установено от фактическа страна, че при извършена проверка по спазване на трудовото законодателство на 28.10.2015 г. на място и на 02.11.2015 г. и 20.11.2015 г. – по документи, било установено, че [фирма] в качеството си на работодател е сключил трудов договор с Я. Й. В., ЕГН [ЕГН] на 02.10.2015г., за който уведомление съгласно чл. 62, ал. 3 от КТ не било изпратено в ТД на НАП-гр.С. в определения от закона 3-дневен срок. Нарушението било квалифицирано от актосъставителя като такова по чл.1, ал.1 вр. чл.3, ал.1, т.1 б."а" от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за извършване на уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ. С тези фактически констатации и мотивировка в НП, АНО е наложил имуществена санкция на дружеството – работодател, на основание чл. 416, ал. 5 във вр.с чл. 414, ал. 1 от КТ, в размер на 2500 лв.

Въззивният съд е отменил НП като е приел, че същото е незаконосъобразно като постановено при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и в нарушение на материалния закон поради неправилно определена правна квалификация на нарушението, вследствие на което и неправилно е ангажирана имуществената отговорност на дружеството – работодател с издаденото наказателно постановление.

К. състав намира решението на въззивния съд за правилно.

Софийският районен съд правилно е преценил и анализирал събраните доказателства, и правилно установил фактическата обстановка по делото, която настоящата инстанция възприема изцяло.

Безспорно е установено, че работодателят е сключил трудов договор като го е оформил в изискуемата от закона писмена форма и е било подадено уведомление до НАП на 24.11.2015 г. в законоустановения 3 - дневен срок от сключването му, за което била издадена нарочна справка, противно на което инспектора при Дирекция „Инспекция на труда“ е преценил, че има нарушение на чл.1, ал.1 вр. чл.3, ал.1, т.1 б."а" от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за извършване на уведомления по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда и е съставил АУАН № 22-002293/26.11.2015 г. Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 3, изр.1 от КТ в

тридневен срок от сключването или изменението на трудовия договор и в седемдневен срок от неговото прекратяване работодателят или упълномощено от него лице е длъжен да изпрати уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите. Това си законово задължение ответното дружество в качеството си на работодател не изпълнило.

Вместо да посочи тези законови разпоредби като правна квалификация на допуснатото нарушение, касаторът отразил в АУАН и в оспореното пред СРС НП съответстващите им норми в подзаконовия нормативен акт –Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за извършване на уведомления по чл. 62, ал. 5 от КТ. Правилно СРС е преценил, че по този начин АНО съществено е нарушил императивните норми на чл. 42, т. 5 и чл. 57, ал. 1, т. 6 от ЗАНН. Фактът, че нормите на чл. 1, ал. 1, чл. 3, ал. 1, т. 1 б."а" от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. преповтарят визираното в законовите норми задължение, не санира пропуската на актосъставителя и на наказващия орган да посочи вярната правна квалификация на деянието. Това е така, защото задължението и съответната санкция за неизпълнение на задължението произтичат от законовата норма, а правилата в подзаконовия акт са свързани с изискванията за формата, съдържанието и реда за извършване на дейността по уведомяване на НАП.

На следващо място, също толкова значимо е и допуснатото от АНО неправилно посочване на приложимата санкционна норма. Нормата на чл. 414, ал. 3 от КТ предвижда имуществена санкция за работодател, който наруши изрично посочени разпоредби на кодекса, сред които е нормата на чл. 62, ал. 3 от КТ. Неправилно наказващият орган е приложил общата санкционна разпоредба на чл. 414, ал. 1 от КТ, която се отнася за нарушения на разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд. При наличието на специална правна норма и при предвидени различни размери на имуществените санкции, визирането на грешната правна норма е съществено процесуално нарушение, което е самостоятелно основание за отмяна на НП.

Предвид изложените съображения, изводите на въззивния съд за незаконосъобразност на НП са правилни и изцяло споделяни от касационния състав. Не са налице посочените в жалбата касационни основания за отмяна на обжалвания съдебен акт, поради което последният следва да бъде оставен в сила.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, XIX касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 21.07.2017г. по НАХД № 8777/2016г. на СРС, НО, 103-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

